

Scoren met het keurmerk

FOTO: MARIA BROUWER

In juni 2007 zagen twee langverwachte rapporten over verlichting van de regeldruk voor kleine accountantskantoren het licht: dat van de commissies Verdiesen en Van de Luitgaarden. Bij de presentatie van het rapport Verdiesen was ook Han de Ruiter, directeur MKB van de ABN AMRO, uitgenodigd. Als 'grootgebruiker' van accountantsdiensten werd hem gevraagd wat hij van het rapport, en in het bijzonder van de voorgestelde samenstelverklaring vond.

Uit zijn antwoord bleek dat De Ruiter het verschil tussen een accountantsverklaring en een samenstelverklaring niet kende. De vraag is of hij zich daarmee diskwalificeerde. Naar mijn mening niet. Eerder bevestigde hij wat veel accountants al wel weten: een bank kijkt naar de reputatie van de accountant, en niet naar het product.

Zijn collega, districtsdirecteur Ludo Mennes, deed er twee weken later tijdens een SRA-seminar nog een schepje bovenop: hij stelde dat bij het beoordelen van de kredietwaardigheid van een klant de verklaring van de accountant géén rol speelt. Hooguit bij de fiatting, maar ook dan gaat het om de reputatie en kwaliteit van de accountant en niet om de inhoud van de verklaring.

Ondertussen zijn er over de samenstelverklaring twee rapporten verschenen, worden er minstens zestien bijeenkomsten georganiseerd en staan vakmedia en webforums vol met discussies over derdenbelang, vastleggingsverplichting en het belang van COS 4410. Je kunt je afvragen wie hiermee gebaat is. De gebruiker lijkt het nut ervan in ieder geval te ontgaan.

Zijn daarmee ook de discussies zinloos? Nee, want het is goed om regelgeving ter discussie te stellen en meer te differentiëren in de toepassing. Maar de oorlog gaan we er niet mee winnen. Die win je alleen als je er toe doet in de ogen van de markt en samenleving. Als je een werkelijke bijdrage levert aan economische en maatschappelijke processen. Wat mij betreft zit die bijdrage in:

1. een onomstreden keurmerk; en
2. een uitstekende dienstverlening tegen een acceptabele prijs.

Om met het eerste te beginnen: geen keurmerk zonder kwaliteitsborging. Het prestige van de RA-titel is gestoeld op een gegarandeerde kwaliteit, niet op vrijblijvendheid. Daarbij horen kwaliteitsvoorschriften en kwaliteitstoetsing. En ook al laten we de wettelijke controle over aan de AFM, we zullen blijven toetsen voor de overige werkzaamheden. Want niemand is gebaat bij het ontstaan van een A- en een B-categorie registeraccountants. Uiteraard zullen we die toetsing zo slim en efficiënt mogelijk uitvoeren.

En dan punt twee, de dienstverlening door RA's. Ik durf rustig te stellen dat die nog steeds van hoog niveau is. Wel zijn er klachten over de verpakking: de teksten van de verklaring en de *Letter of Representation* wekken - terecht of onterecht - irritatie op bij gebruikers. Het lijkt soms alsof we de bijsluiter tot hoofdproduct hebben verheven, maar in mijn optiek is dat vooral een communicatieprobleem. We verpakken onze professionaliteit en deskundigheid in disclaimers en daar wordt niemand blij van. Daarbij is het ook de vraag of onze producten nog voldoende tegemoet komen aan de maatschappelijke behoefte. Ik juich dan ook de oproep van Barbara Majoor toe om de innovatie van het vak structureel aan te pakken. En ik juich ook de initiatieven toe om te experimenteren met horizontaal toezicht en services op het gebied van *credit rating*. In een recent advies aan de minister van Economische Zaken over de financieringsproblematiek van het midden- en kleinbedrijf wordt aan accountants als intermediair in de markt een onderscheidende positie toegekend. Dit vanwege de wettelijke regulering, de gedragscode en de kwaliteitstoetsing. Onze uitgangspositie blijkt dus nog steeds uitstekend. Nu nog scoren.

Gert Smit
algemeen directeur